

FEMLINE

ПЕРСОНА Ву ВЕРОНІКА ЛЯШЕНКО / 08/08/2019 @ 00:37

ЖІНКА, ЯКА ПІДКОРИЛА БІЛЬ. ФРІДА КАЛО

***Історія її життя – це історія вічної боротьби,
любові та ненависті.***

Багато імен талановитих художниць минулого назавжди **пішли** в небуття: були **пожертвовані** самими жінками заради ролі покірної дружини або **відняті** їхніми чоловіками чи іншими родичами чоловічої статі. Мабуть, були й імена, що не потрапили в історію саме через бездарність своїх власниць, а не через гендерні перешкоди.

Так, в той час жінці було нелегко по-справжньому увійти в історію. Але ось я пишу цей текст в 2019-му році, а згадки про Фріду та її роботи все ще тут. На дорогих аукціонах, виставках, на які приходить подивитись весь світ, в феміністичних каталогах про жіноче мистецтво. Ну і звісно ж на продукції з її обличчям, яка останнім часом просто повсюду.

Тож хто вона – жінка, що заробила собі таке безсмертя?

Фріда народилась в передмісті Мехіко. В країні, де зароджувалась революція. Мексиканці намагались заново усвідомити свою ідентичність і затвердити її на

На жаль, війна після перевороту продовжувалась ще десяток років, тому серед дитячих спогадів Фріди були й такі, де вони з переляканою сестрою ховались у шафі від партизан, поки їх мама допомагала пораненим повстанцям.

ДИТИНСТВО В МЕНЕ БУЛО ДИВОВИЖНЕ.

Але Фріді подобалась революція: вона любила ці спогади, не дивлячись на їх невеселість, а пізніше, будучи юною ученицею підготовчої школи “Препараторої”, навіть вступила до націоналістичного гуртку. Ще один цікавий факт про її ставлення до цих подій – навіть у дорослому віці вона брехала про дату свого народження. Фріді так хотілось пов’язувати її з початком повстань, що вона стверджувала, ніби це сталося у **1910-му**, а не в **1907-му** році.

Що стосується батьків, то мати Фріди, Матильда, народила її в своєму другому шлюбі. Перший чоловік покінчив з собою фактично в неї на очах, чим, за словами біографів, завдав жінці великої травми. Настільки великої, що це вплинуло на все її наступне життя. Тому відносини з новою сім’єю, в тому числі і з маленькою Фрідою, давались Матильді нелегко.

Але хоча спілкування в них і було напруженим, та все ж не без хороших моментів. Наприклад, **саме мама майбутньої художниці придумала дочці механізм для малювання**, коли та була хвора та прикута до ліжка через проблеми зі спиною. До конструкції чіплялось дзеркало, щоб Фріда могла бачити своє відображення і таким чином почуватись менш самотньо.

А ось з батьком маленька Фріда **навпаки була дуже близька**. Багато років опісля, одразу після його смерті, вона написала **портрет** з ніжним підписом, **повним любові та болі**. "Я намалювала свого батька, Вільгельма Гільермо Кало, фотографа за професією, благородну, розумну, добру і мужню людину, яка протягом шістдесяти років страждала на епілепсію, не перестаючи працювати, і боролась проти Гітлера. З захопленням, його дочка Фріда Кало."

Після смерті матері, до речі, художниця також написала **картину**. Правда в ній, як мені здається, болю було набагато більше, ніж любові.

В цілому дитинство Фріди минуло в оточенні батьків, сестер – рідних та зведених, та її уявної подружки, котра заміняла компанію, коли інші діти не хотіли гратись з дівчинкою через її дивну ногу (*Фріда хворіла на поліомієліт*). Через цю хворобу та вже згадані мною напружені стосунки в сім'ї, вона, схоже, вже тоді почувалась покинутою.

Наступним доленосним періодом її життя я б назвала той, коли дитинство закінчилось і Фріда вступила до Національної підготовчої школи. Під час навчання вона зустріла там Дієго Ріверу – свою майбутню велику та дуже болісну любов. Дієго не випадково опинився поруч з Фрідою: він став відомим художником набагато раніше, ніж його майбутня епатажна дружина, і тоді його запросили розписати стіни навчального закладу.

Фріда ж намагалась у будь-який спосіб привернути увагу цього велетенського чоловіка, хоча й знала, **що він був одружений**. Поговорюють, що вона заважала

А ще, повертаючись одного разу з навчання додому, вона пропустила свій автобус, тому що забула парасольку. Дівчина вирішила повернутись за нею та почекати наступного транспорту. На жаль, **наступний автобус** (з Фрідою всередині) **потрапив у аварію**. Через це їй в спину врізався поручень, пройшов наскрізь та вийшов (*приберіть вразливих людей від екрану, я серйозно*) через вагіну, розірвавши перед цим живіт та матку.

В МОЄМУ ЖИТТІ БУЛО ДВІ ВЕЛИКІ БІДИ: ПЕРША – КОЛИ АВТОБУС ПОВАЛИВ МЕНЕ НА ЗЕМЛЮ... ДРУГА – ЦЕ ДІЄГО.

– йдеться в дуже відомій фразі Фріди. Вона була права: ці дві події дійсно назавжди визначили її майбутнє здоров'я та спосіб життя, а після – стали головними об'єктами досліджень для її біографів.

Після аварії, котра "подарувала" Фріді потрійний перелом хребта, перелом ключиці, декількох ребер, потрійний перелом тазу, більше десятків переломів ноги, прокол матки й живота, їй довелося відновлюватись рік. **Але це було тільки початком:** хребет доводилось постійно підтримувати та оперувати протягом всього подальшого життя, тому Фріда ще не раз була прикутою до ліжка на багато місяців, фактично недієздатною.

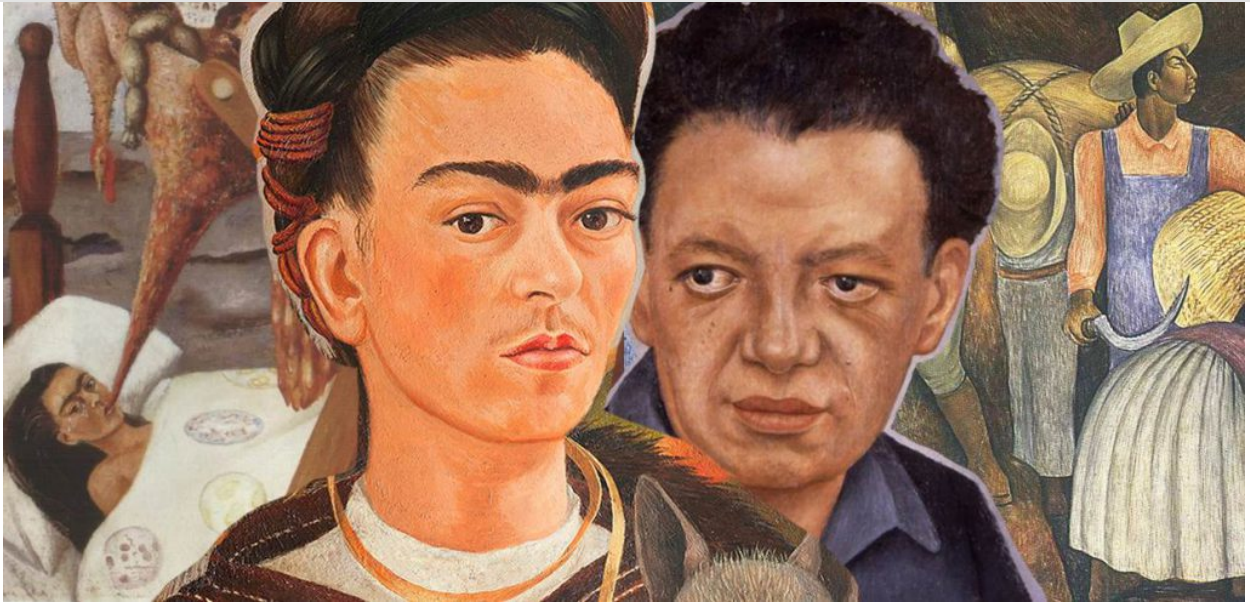
А ще травма мучила Фріду жахливими болями, які доводилось заїдати купою болезаспокійливих, а під кінець життя – ще й щедро заливати алкоголем. Вона ослабила її організм та **двічі зробила свій внесок в її нездатність виносити дитину, про яку Фріда відчайдушно мріяла**. Словом, наслідки того дня вкрали у неї багато радості та змусили серйозно перекроювати своє життя.

А що ж Дієго?

Складно переоцінити біль, який коханий чоловік приніс в життя Фріди Кало. “Ці невтомні приливи та відливи любові й ненависті перетворились на константу – мабуть, фундаментальну константу в будь-яких стосунках між чоловіком та жінкою, як тільки вони вирішують жити разом” – писали про їх пару. Не знаю щодо будь-яких, але ці стосунки спокійними та простими точно не були.

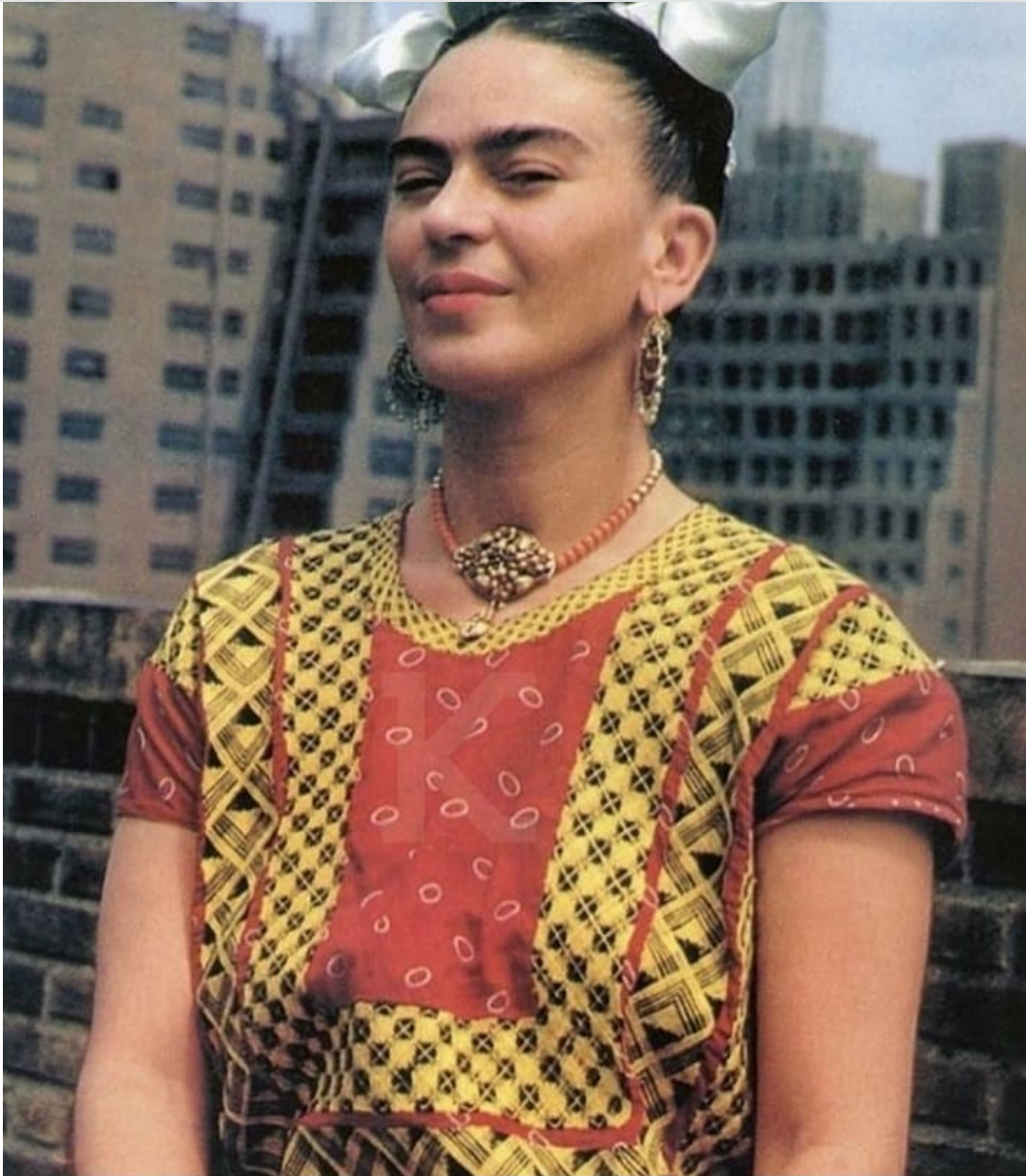
Дієго кинув свою другу дружину заради Фріди, був музою для багатьох її картин – частіше з сумних приводів – і давав цінні вказівки про те, як їх писати. Особливо на початку. Він ділив з нею ремесло та розумів її творчість, як ніхто інший, чим частково і завоював таку стійку довіру. **Та була одна біда.** Він часто й нагло її зраджував.

Дієго міг заводити стосунки з новими дівчатами, коли Фріда, скажімо, була у від'їзді, або довго лежала у лікарні після чергової операції чи викидня. Але найбільш сильним ударом стала зрада Дієго з її улюбленою молодшою сестрою, Крістіною. Це завдало художниці **одну з найсильніших травм в її житті**, але чоловік вважав доцільним применшувати драму – наприклад, в книзі про свої спогади він називав Крістіну “найкращою подругою” Фріди, а не сестрою.

Справедливим буде згадати, що після довгої низки таких випадків **Фріда також стала зраджувати Дієго**. Спочатку – задля помсти, пізніше – заради задоволення. Взаємна сексуальна незалежність – такою була умова, яку вона поставила чоловіку після його чергового обману. Цікаво, що свої зв'язки на стороні жінці все ж доводилось приховувати. Тому що Дієго, який запевняв її, ніби вірність – це буржуазний конструкт, придуманий, щоб експлуатувати людей, **сам страшно ревнував**, коли дізнавався про такі ж вчинки дружини.

В одне з останніх возз'єднань Фріда поставила іншу умову: вона була згодна повернутись до Дієго, тільки якщо між ними більше не буде взагалі ніякого інтимного зв'язку. Загалом, вона по-різному реагувала на темперамент свого чоловіка та намагалась адаптуватись під нього, як могла. Але точно зрозуміло одне – це завжди дуже глибоко її травмувало.

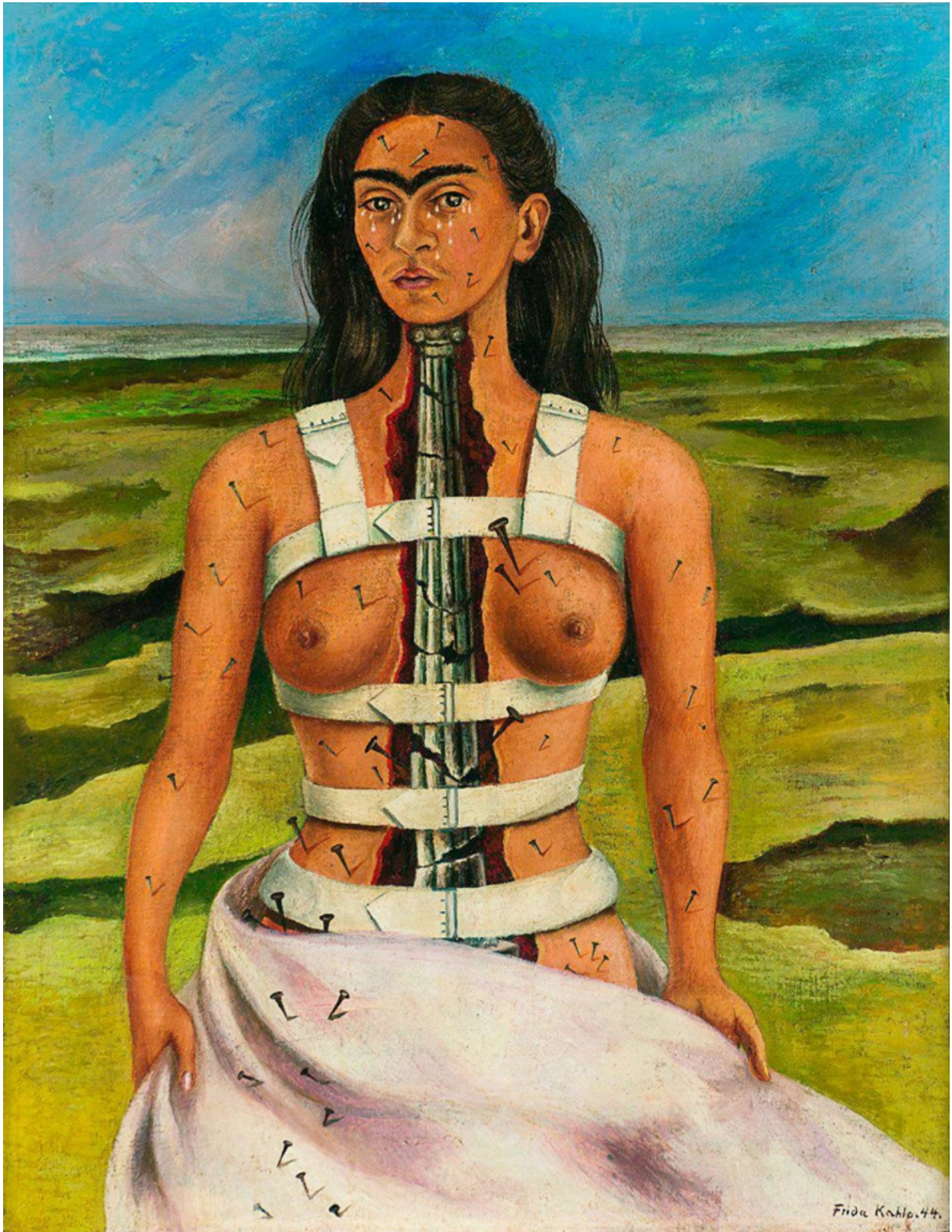
Була і третя важлива подія в її житті. В чомусь вона походила з перших двох, але, як мені здається, була більш значущою відносно їх обох разом взятих. Це було повністю про Фріду. Та про її майстерність. Малювання.

ТВОРЧІСТЬ ФРІДИ КАЛО ДЕ РІВЕРА – НІБИ ЯСКРАВА СТРІЧКА, ЯКОЮ ОБГОРНУТО БОМБУ

Фріда зробила себе головним об'єктом своєї творчості, і хоча протягом життя в неї було багато муз, центральне місце серед них займала **вона сама**. Ось так і вийшло, що головним жанром, в якому вона працювала, був автопортрет. Іноді вона малювала портрети інших людей, а в останні роки життя взагалі переключилась на натюрморти – іноді доволі **моторошні**.

годин, розглядаючи деякі з них, і ви теж можете – наприклад, [тут](#) або [тут](#).

Я не фахівець в мистецтві, але дозволю собі сказати, що в роботах Фріди видно величезний біль, боротьбу, любов і ненависть до життя в один і той же час. Вона підкорила світ не тільки своїм стилем малювання, а й тим, що не боялася оголювати через картини свої найболючіші точки; не намагаючись при цьому

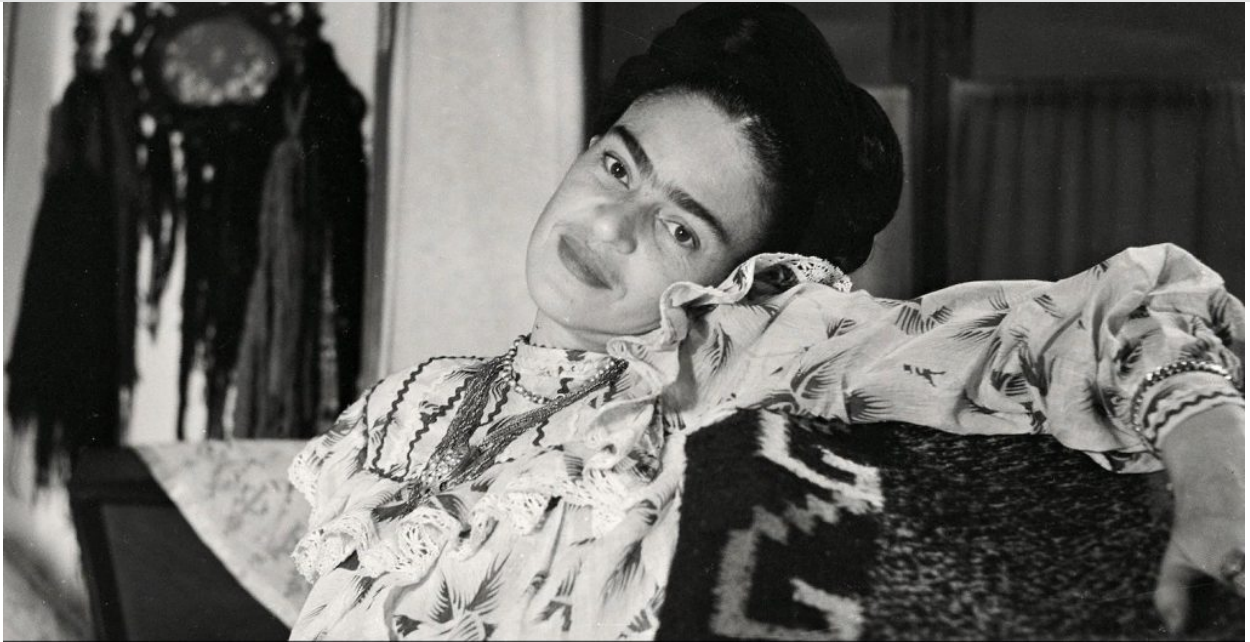

Мені подобається ця щирість в її картинах, як і те, що вона в них вкладала. Мені взагалі подобається, як Фріда ставилася до болю. Як і будь-яка людина, вона побоювалася його, але не цуралася. Навпаки, давала собі відчути біль на повну, давала йому **зруйнувати себе до кінця**, а потім в черговий раз відновитися і, не соромлячись заявити широкій громадськості про нову перенесену травму, писала про це відверту картину.

Як-то кажуть, коли життя дає тобі лимони, зроби з них лимонад. **У версії Фріди ця приказка звучала б так: коли життя заковує тебе в корсет, зроби з нього полотно.** І в буквальному сенсі теж – деякі зі своїх корсетів художниця справді перетворювала на картини, коли лежала в лікарні.

Чи перемогла вона таким чином свої страхи, свої печалі, своє величезне горе? Ні. Але вона використала їх, щоб заявити про себе світові, щоб знайти відгук в серцях інших людей. І якщо це – не найкращий спосіб прийняти свій біль та співіснувати з ним, то я не знаю, що взагалі може ним бути.

Фріда Кало зустріла смерть на самоті, лежачи в ліжку в своєму синьому будиночку в Кайокані. Вона пішла з життя у віці 47-ми років, замучена величезною кількістю операцій, постійними болями в спині, кількістю алкоголю та препаратів, якими доводилось її глушити, а також поведінкою чоловіка.

В останні місяці вона все більше розчаровувалась в медицині, котра багато в чому **не могла їй допомогти**. І чим більш вона в цьому переконувалась, тим активніше не дослухалась до рекомендації лікарів – виходила на публічні заходи, не дивлячись на погане самопочуття, наприклад.

А ще – все більше ідеалізувала такий любий їй комуністичний режим, закриваючи очі на вчинки деяких найяскравіших його фігур. Це допомагало їй мати хоч якусь віддушину в очікуванні смерті, яка невпинно наближалась.

СПОДІВАЮСЬ, КІНЕЦЬ БУДЕ РАДІСНИМ, І СПОДІВАЮСЬ БІЛЬШЕ НІКОЛИ НЕ ПОВЕРТАТИСЬ.

– йдеться в останньому записі в її щоденнику. Цю моторошну фразу Фріда прикрасила малюнком свого тіла, напханого стрілами, і свого байдужого обличчя, з якого стікає сльозинка. 11 липня 1945 року вона подарувала Дієго каблучку, куплену до дня річниці їхнього шлюбу, і сказала, що хоче зробити подарунок раніше, бо відчуває: **кінець вже близько**. Вранці 13 липня її знайшли мертвою.

своїм стражданням, випивши смертельну дозу ліків.

Фріда не змогла перемогти смерть, про яку вона так багато роздумувала, **але її творчість – змогла**. Її картини виявились сильніші за смерть, сильніше за сексизм, сильніші за все – хвороби, зради, час.

Це неймовірний, захоплюючий феномен, який мені важко усвідомити повністю: ось людина жила, створювала щось значуще, і одного дня, звісно, померла. **Але вона все одно тут, через сотню років** – її обличчя спостерігає за нами зі своїх картин, які подорожують по всьому світу. Та за своєю історією, що відроджується

Ця стаття – лиш маленький відбиток її історії, написаний по моїм враженням від в якійсь мірі таких самих відбитків – біографічної книги Жерара де Кортанза та біографічного роману Марії Хесе. Ми ніколи не дізнаємось абсолютної правди про те, що насправді переживала Фріда в ключові моменти свого життя, а які спогади перебільшила чи додумала.

Але навіть найменша інтерпретація її життя варта того, щоб бути розказаною.

І ви щойно прочитали одну з них.

Ця стаття присвячується моїй подрузі Каті. Їй, як і Фріді, довелось витерпіти дуже багато різного болю в своєму житті і вона по-своєму, але завжди неймовірно стійко з ним справлялась. На жаль, нещодавно її не стало.

Ти була чудовою і я дуже сильно тебе люблю.

Вероніка Ляшенко ALL POSTS

There are no comments ADD YOURS

Напишіть відгук

Введіть свій коментар сюди...

ПОЗНАЧКИ

bodypositive mental health бодипозитив булінг **гендер** гомофобія домашнє насилля

ейджизм мова мізогінія **насилля** особистий досвід політика релігія **репрезентація**

сексизм сексуальна об'єктивація сексуальне насилля

сексуальність слатшеймінг **стереотипи** стосунки суїцид фетфобія

НЕДАВНІ ЗАПИСИ

Чому ваші стосунки не працюють? Теорія прив'язності

Я видалила імпланти з грудей

Чи може жінка зґвалтувати?

Чому я вийшла на марш за права жінок

Худа й дурна: як я сміялась зі своєї товстої подруги

П'ять важливих тем, які не вдалися серіалу «Школа»

13 reasons why. А ви знущались з кого-небудь у школі?

Доктор Джоді: що буває з людьми, коли прибулець перетворюється на жінку

